

บันทึก

เรื่อง ร.ต.เกียรติ ศัลยพงศ์ ร้องทุกข์ขอนับวันราชการติดต่อกัน
เพื่อประโยชน์ในการคำนวณบำนาญ

หนังสือเลขาธิการคณะกรรมการรัฐมนตรี ที่ ๓๑๒๒/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๕๙ ว่า ร.ต.เกียรติ ศัลยพงศ์ ได้ยื่นเรื่องราวร้องทุกข์ต่อนายกรัฐมนตรีขอให้พิจารณาชี้ขาดในกรณีที่ผู้ร้องขอนับวันราชการทางทหารกับทางพลเรือนติดต่อกัน เพื่อประโยชน์ในการคำนวณบำนาญ กรมเลขาธิการคณะกรรมการรัฐมนตรีได้ส่งเรื่องราวให้คณะกรรมการพิจารณาเรื่องราวร้องทุกข์พิจารณาคณะกรรมการฯ ได้ประชุมปรึกษาตรวจสอบพิจารณาเรื่องนี้แล้วลงมติว่า เป็นกรณีมีปัญหาเกี่ยวกับการตีความพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญ ควรส่งคณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาเสนอความเห็นต่อนายกรัฐมนตรี กรมเลขาธิการคณะกรรมการรัฐมนตรีจึงส่งเรื่องราวมาให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาเสนอความเห็น

กรณีมีดังต่อไปนี้

ร.ต.เกียรติ ศัลยพงศ์ เริ่มเข้ารับราชการกระทรวงกลาโหม ตั้งแต่ ๑ กันยายน ๒๕๕๒ ถึงสิ้นเดือนตุลาคม ๒๕๖๑ แล้วลาออกจากราชการเป็นกองหนุน รมีเบี้ยหวัด ต่อมาได้กลับเข้ารับราชการใหม่ในกระทรวงกลาโหมตั้งแต่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๖๔ ถึงสิ้นเดือนตุลาคม ๒๕๖๙ แล้วทางราชการให้ออกเพราะป่วยเกิน ๙๐ วัน เป็นกองหนุนรมีเบี้ยหวัดตั้งแต่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๙ ถึงสิ้นเดือนมิถุนายน ๒๕๗๓ แล้วจึงงดเบี้ยหวัดเพราะได้เข้ารับราชการทางกระทรวงยุติธรรมเมื่อ ๒ กรกฎาคม ๒๕๗๓ เป็นต้นมา ต่อมากระทรวงกลาโหมได้ออกคำสั่ง ที่ ๒๒/๑๐๓๕ ลงวันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๗๙ ให้ ร.ต.เกียรติ เป็นนายทหารกองหนุนไม่มีเบี้ยหวัดเพื่อรับบำนาญตั้งแต่ ๒๔ เมษายน ๒๕๗๙ ร.ต.เกียรติ และกระทรวงกลาโหมจึงขอบำนาญกระทรวงการคลังเห็นว่าตามมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญทหาร พ.ศ.๒๕๗๔ ร.ต.เกียรติ มีสิทธิที่จะได้รับบำนาญตั้งแต่วันออกจากกองหนุนเบี้ยหวัด จึงส่งจ่ายบำนาญให้ตั้งแต่ ๒๔ เมษายน ๒๕๗๙ เป็นต้นไป แต่ให้งดจ่ายไว้ก่อนเพราะเมื่อ ร.ต.เกียรติ เข้ารับราชการทางกระทรวงยุติธรรมได้รับเงินเดือนสูงกว่าเงินเดือนเดิมที่เคยได้รับเมื่อก่อนออกจากราชการทางกระทรวงกลาโหม ต่อเมื่อออกจากราชการทางกระทรวงยุติธรรมจึงจะส่งจ่ายให้

ต่อมาเมื่อ ๑๖ มีนาคม ๒๕๘๖ ร.ต.เกียรติ ได้ทำเรื่องราวยื่นต่อผู้บังคับบัญชาทางกระทรวงยุติธรรม ขอให้เจรจากับกระทรวงการคลังเพื่อบำนาญราชการทางกระทรวงกลาโหม และทางกระทรวงยุติธรรมติดต่อกันเพื่อประโยชน์ในการคำนวณบำนาญเมื่อถึงคราวออกจากราชการ (เวลานี้ ร.ต.เกียรติ ยังอยู่ในราชการกระทรวงยุติธรรม)

กระทรวงการคลัง (หนังสือ ที่ ย.๑๐๑๔๔/๒๔๘๘ ลงวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๔๘๘) แจ้งว่ากรณีของ ร.ต.เกียรติ เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องข้าราชการบำนาญที่รับราชการอีก จึงต้องพิจารณาเวลาราชการของ ร.ต.เกียรติ ตามมาตรา ๑๖ (ค) และมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการฝ่ายพลเรือน พ.ศ.๒๔๘๒ คือเริ่มนับเฉพาะเวลาราชการในตอนเช้าที่รับราชการทางกระทรวงยุติธรรมเท่านั้น ส่วนตอนที่รับราชการทางกระทรวงกลาโหมจะเอามานับรวมด้วยไม่ได้(มาตรา ๑๖ (ค) และถ้า ร.ต.เกียรติ จะออกจากราชการทางกระทรวงยุติธรรมโดยมีสิทธิจะได้รับบำเหน็จบำนาญแล้ว ก็จะต้องคำนวณเป็นบำนาญโดยคิดเฉพาะจำนวนเงินเดือนที่ได้รับจริงในตอนใหม่ และเฉพาะเวลาราชการในตอนใหม่บวกเพิ่มเข้ากับบำนาญทางกระทรวงกลาโหมที่กระทรวงการคลังได้ส่งจ่ายไว้ให้แต่เดิม (มา ตรา ๒๓)

ร.ต.เกียรติ จึงได้ยื่นเรื่องราวร้องทุกข์ต่อนายกรัฐมนตรีขอให้พิจารณาชี้ขาดดังกล่าวแล้วข้างต้น

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๑) ได้พิจารณาแล้วขอเสนอความเห็นดังต่อไปนี้

ปัญหาที่จะต้องพิจารณาในเบื้องต้นก็คือว่า ในกรณีที่กระทรวงกลาโหมได้ส่งปลด ร.ต.เกียรติ เป็นนายทหารกองหนุนไม่มีเบี้ยหวัดเพื่อรับบำนาญตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญทหาร ทั้ง ๆ ที่ ร.ต.เกียรติ ยังคงรับราชการทางกระทรวงยุติธรรมอยู่ และกระทรวงการคลังก็ได้ส่งจ่ายบำนาญให้ การส่งจ่ายบำนาญเช่นนั้นจะเป็นการถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่ ?

เมื่อพิเคราะห์ดูพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญทหาร พ.ศ.๒๔๗๘ ซึ่งเป็นกฎหมายซึ่งใช้อยู่ในขณะที่ยกจ่ายบำนาญให้แก่ ร.ต.เกียรติ แล้ว จะเห็นได้ว่าตามมาตรา ๘^๑ แห่งพระราชบัญญัตินั้น ทหารที่ออกจากกองหนุนเบี้ยหวัดมีสิทธิที่จะได้รับบำเหน็จบำนาญเหตุทดแทนแต่มาตรา ๕^๒ แห่งพระราชบัญญัติฉบับเดียวกันว่า บำเหน็จบำนาญนั้นจะได้รับต่อเมื่อออกจากราชการ ดังนั้นสิทธิที่จะได้รับบำเหน็จบำนาญตามมาตรา ๘ ก็จำต้องอยู่ภายใต้บังคับแห่งมาตรา ๕ ด้วย เมื่อเช่นนี้ปัญหาจึงอยู่ที่ว่า คำว่า “ออกจากราชการ” ในมาตรา ๕ นั้นหมายความว่าออกจากราชการอะไร กล่าวคือจะหมายความว่าเฉพาะถึงการออกจากราชการทหารเท่านั้นหรืออย่างไร คณะกรรมการกฤษฎีกาเห็นว่า ราชการนั้นไม่ว่าจะเป็นราชการทหารหรือ

^๑ มาตรา ๘ บำเหน็จบำนาญเหตุทดแทนนั้น ให้แก่ทหารซึ่งออกจากประจำการเพราะเลิกตำแหน่ง หรือเพราะรัฐบาลให้ออกโดยไม่มีผิด กับที่ออกจากกองหนุนเบี้ยหวัด

ฯลฯ

ฯลฯ

^๒ มาตรา ๕ บำเหน็จและบำนาญนั้น คือเงินคำนวณตามอัตราในพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งรัฐบาลให้แก่ทหารผู้ออกจากราชการ เป็นการตอบแทนที่ผู้นั้นได้รับราชการมา บำเหน็จ คือเงินที่ให้ในครั้งเดียว บำนาญ คือเงินที่ให้เป็นการกำหนดประจำปี

ฯลฯ

ฯลฯ

ราชการพลเรือน ถือว่าเป็นราชการในรัฐบาลเหมือนกัน คำว่า “ออกจากราชการ” ในมาตรานั้นจึงหมายความว่า การออกจากราชการในรัฐบาล ในเรื่องนี้ปรากฏว่า ร.ต.เกียรติ ได้เข้ารับราชการทางพลเรือน(กระทรวงยุติธรรม) ในขณะที่ยังเป็นนายทหารกองหนุนมีเบี้ยหวัดอยู่ จึงเห็นได้ชัดว่ายังหาได้มีการออกจากราชการในขณะใดไม่ เพราะเหตุนี้ ร.ต.เกียรติ จึงยังไม่มีสิทธิที่จะได้รับบำเหน็จบำนาญ การที่กระทรวงการคลังสั่งจ่ายบำนาญให้จึงเป็นไม่ถูกต้องตามกฎหมาย

ส่วนความเห็นของกระทรวงการคลังที่ว่า กรณีของ ร.ต.เกียรติ เป็นเรื่องที่เข้าลักษณะข้าราชการบำนาญที่รับราชการอีก จึงต้องพิจารณาเวลาราชการของ ร.ต.เกียรติ ตามมาตรา ๑๖ (ค) และมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการฝ่ายพลเรือน พ.ศ.๒๔๘๒ฯ นั้น เมื่อได้พิจารณาว่า การสั่งจ่ายบำนาญให้ ร.ต.เกียรติ เป็นการไม่ถูกต้องตามกฎหมาย เพราะ ร.ต.เกียรติ ยังไม่มีสิทธิที่จะได้รับบำเหน็จบำนาญดังกล่าวข้างต้นแล้วความเห็นของกระทรวงการคลังในข้อนี้ก็เป็นอันตกไป

เรื่อง ร.ต.เกียรติ นี้มีปัญหาทำนองเดียวกับเรื่อง จำตรี เสนาะ เนียมโพนซึ่งคณะกรรมการกฤษฎีกาได้พิจารณาให้ความเห็นไว้แล้ว (ฉบับที่ที่ส่งกรมเลขาธิการคณะรัฐมนตรีพร้อมกับหนังสือ ที่ ๑๒๙๕/๒๔๘๓ ลงวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๔๘๓) ถึงแม้ว่าเรื่อง ร.ต.เกียรติ มีปัญหาขึ้นในขณะที่ใช้พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญทหาร พ.ศ.๒๔๗๘ ส่วนเรื่อง จำตรี เสนาะมีปัญหาขึ้นในขณะที่ใช้พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญทหาร พ.ศ.๒๔๘๒ ก็ดี แต่บทบัญญัติของพระราชบัญญัติทั้งสองฉบับนั้น ซึ่งจะนำมาวินิจฉัยปัญหาที่กล่าวนี้มีนัยอย่างเดียวกัน การวินิจฉัยจึงต้องเป็นไปในทำนองเดียวกัน

อาศัยเหตุดังกล่าวมาแล้ว คณะกรรมการกฤษฎีกาจึงเห็นว่าวันราชการทางทหารกับทางพลเรือนของ ร.ต.เกียรติ พึงนับติดต่อกันเพื่อประโยชน์ในการคำนวณบำเหน็จบำนาญได้

(ลงนาม) ส.วินิจัยกุล

(นายเสริม วินิจัยกุล)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

คณะกรรมการกฤษฎีกา

ตุลาคม ๒๔๘๙